

paagældende Egn. Hvis det er Tilfældet, vil det i Virkeligheden sige, at den Udgift, der her er Tale om, og som svarer til 200 Kr. pr. Td. Land, er for kostbar; der kommer ikke Valuta ind for den, og saa maa man spørge: Hvorfor skal da dette Dige anlægges? Men hvis Forholdet kun er det, som det ærede Medlem antydede, at det vilde vare meget længe, inden Virkningen af et saadant Dige gør sig gældende gennem et forøget Udbytte af Ejendommene, nuvel, saa kunde man tænke sig, at Staten støttede Beboerne ved et Laan paa lempelige Vilkaar, saaledes at Afbetalingen og Forrentningen udskødes til det Tidspunkt, da Diget havde naaet at virke. Jeg for min Part tror ikke, det drejer sig om nogen lang Periode. Jeg tror, at et saadant Dige forholdsvis hurtigt vil være i Stand til at tilvejebringe en saadan Tilstand, at Jorderne faar den forøgede Værdi.

Jeg mener ikke, at man uden videre kan gaa ud fra, at enhver Foranstaltning, hvormed man hjælper en Samling Ejendomsbesiddere paa Landet, har Krav paa Statsstilskud. Thi de Erhverv, jeg nærmest har at gøre med, kender ikke noget til Statsstilskud. Jeg har aldrig oplevet, at Staten har tilbudt at betale Halvdelen af Udgifterne til Anlægget af en ny Fabrik og saa for øvrigt overlade til Ejeren, hvad han bedst kan faa ud af den. Jeg tror heller ikke, at Staten har bidraget til — ja, jeg vil nu ikke tale om Statsstilskud til Skibsfarten i disse Tider, for det behøver den ikke foreløbig, men vi har jo ogsaa haft Tider, hvor den har haft betydelige Byrder, og jeg har ikke oplevet, at Staten da har betalt Halvdelen af Omkostningerne ved Bygningen af et Skib. Det er mig ganske klart, at denne Indvending bryder noget af den hellige Fred, der hersker om Bevillinger til Landbruget — ganske specielt naar dette Landbrug ligger saa fjernt fra København som ovre ved Vestkysten —, men jeg føler Trang til at udtale mig og røre ved Spørgsmaalet, da jeg har ondt ved at erklære mig for troende i denne Sag. Jeg skal imidlertid være meget villig til i et Udvalg at høre og drøfte, hvad der yderligere maatte kunne siges til Forsvar for et Statsstilskud, men det er mig ikke muligt at se, at dette egentlig er velbegrunder gennem det Materiale, der foreligger. Hermed skal jeg anbefale, at Lovforslaget gøres til Genstand for en Behandling i et Udvalg.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) syntes

at gaa ud fra den Forudsætning, at der findes Erhverv her i Landet, som ikke under nogen Omstændighed kan paaregne Statens Støtte, selv om denne er nødvendig til Udøvelsen af dette Erhverv. Husker det ærede Medlem ikke, at i Efteraaret 1914, i August og September Maaneder, laa hele Skibsfarten stille? Der var en ganske bestemt Hindring, som Skibsfarten ikke selv kunde overvinde, og det var Risikoen ved at færdes paa Havet; det var en Risiko, som ikke kunde dækkes ad normal forretningsmæssig Vej. Hvordan blev denne Hindring for Skibsfartens Udøvelse hævet? Den blev hævet derved, at Staten først ganske direkte gik ind og overtog hele Krigsrisikoen for de første Skibe, som begav sig paa Sejls, og dernæst gik den ind ved Dannelsen af to Forsikringsselskaber, som omfattede Risikoen baade for Varer og for Skibe, og det ikke for Varer af en ganske bestemt Art eller Skibe af en ganske bestemt Art, men for dansk Omsætning paa alle danske Skibe. Siden har Skibsfarten ikke trængt til Statens Støtte, og derfor har ingen tilbudt den den, men jeg vil ganske bestemt hævde, at der paa det Tidspunkt er ydet Skibsfarten en Støtte af en meget stor Effektivitet, nemlig en Støtte, som simpelt hen var nødvendig for Skibsfartens fortsatte Eksistens paa det Tidspunkt.

For øvrigt forstaar jeg meget godt, at det ærede Medlem føler sig fristet til at forfølge de Betragtninger, det ærede Medlem fra Ribe (Bronson) fremsatte. De var virkelig meget udfordrende. Det er aldeles misvisende, naar det ærede Medlem vil sammenligne Opførelsen af et Dige fra Vester Vedsted til Darum med en Foranstaltning som den at bygge Fiskerihavne. Det ærede Medlem sagde: I det ene Tilfælde skabes der Erhvervsmulighed for Fiskere, saa at flere og flere kan komme til at udøve dette Erhverv, og noget lignende sker med Landbruget her; naar disse Egne bliver beskyttede, vil flere og flere kunne komme til for at udøve Landbruget som Erhverv paa det Sted. Ja, men der er en Forskel: Fiskerne betaler nok lidt for at komme til, men alt, hvad de betaler for at komme til, betaler de til den Havn og den, der har bekostet Havnen, nemlig Staten. Der kan ogsaa godt komme nogle flere Landbrugere til nede paa det ærede Medlems Egn, om de vil betale for det, men hvem skal de betale til? Til dem, der nu ejer de paagældende Arealer — og de kommer ganske sikkert til at betale fuldt ud, baade hvad Prisen nu er, og de 100 Kr., som Lodsejerne selv betaler, og de 100 Kr., som Staten betaler; det nærer